

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/308/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817205060
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3817205060.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Oľgy Lichnerovej v spore žalobcu H., zastúpeného Q. proti žalovanému W., zastúpeného P., o zaplatenie sumy 150 Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 15Csp/49/2017-51 zo dňa 15. mája 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou, podanou voči žalovanému, domáhal zaplatenia sumy 150 Eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 01.08.2016 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nároku žalobcu nemožno vyhovieť, nakoľko právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané. Žalobca v konaní tvrdil, že zmluva o revolvingovom úvere, uzavretá dňa 25.04.2013, je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný mal titul len na vrátenie úverovej istiny. Následnej tvrdil, že k platnému uzavretiu zmluvy ani zrejme nedošlo, vzhľadom na mechanizmus uzatvárania zmluvy. Považoval za nesporné, že žalobca zaplatil celú sumu 1.843,80 Eur najneskôr dňa 21.10.2013, čo vyplynulo z oznámenia, ktorým žalovaný ako veriteľ oznamuje žalobcovi vysporiadanie všetkých záväzkov v dôsledku zaplatenia. Súd prvej inštancie sa stotožnil s námietkou premlčania uplatnenou žalovaným. Uviedol, že objektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka začala plynúť najneskôr 21.10.2013 a táto uplynula 21.10.2016. Subjektívna premlčiaca doba mohla začať plynúť dňa 01.07.2016, kedy sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného, avšak táto nemohla „predĺžiť“ plynutie objektívnej premlčacej doby, ktorá doplynula 21.10.2016, a tým skončilo aj plynutie subjektívnej premlčacej doby. Žaloba bola podaná dňa 20.03.2017, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby, preto súd žalobu zamietol. Podľa názoru súdu pre premlčanie práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia už nemá právny význam, či zmluva bola uzatvorená platne, a či by išlo o bezdôvodné obohatenie z neplatnej zmluvy, alebo by išlo o plnenie bez právneho dôvodu v prípade úveru bezúročného a bezpoplatkového. Právne významné je to, že žalovaný plnil najneskôr v mesiaci október 2013, kedy začala plynúť objektívna premlčacia doba. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka išlo o desaťročnú premlčaciu dobu, pretože išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Takýto úmysel na strane žalovaného nebol preukázaný. Účastníci uzavreli a podpísali zmluvu, o ktorej žalovaný v priebehu sporu vyhlasoval, že je platne uzavretá a takéto zmluvy uzatváral vo viacerých prípadoch,

pretože išlo o formulárové zmluvy a súdu je známe z úradnej činnosti, že takéto zmluvy uzatváral vo veľkom počte so spotrebiteľmi. Nemožno uvažovať ani o priamom alebo nepriamom úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Úmysel by musel existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný práve na výzvu žalobcu, ktorý žiadal predčasnú splátku, poskytuje listom z 09.10.2013 žalobcovi stanovisko o výške mimoriadnej splátky zo zmluvy o úvere. Právny záver, že by malo ísť v prípade konania žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie, nemá jednoznačnú oporu ani v rozhodovacej praxi súdov.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/109/2007, podľa ktorého úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom, čo znamená, že samé osebe nemôžu byť predmetom dokazovania, keďže predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zábery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť. Súd prvej inštancie nemal za preukázaný úmysel ako taký, pričom tento záver vyvodil zo skutočnosti, že žalobca o tomto úmysle nepredložil žiadny dôkaz. Predloženie dôkazu o existencii úmyslu však nie je možné, keďže samotný úmysel je len psychickým stavom, a teda je otázne, aký priamy dôkaz o jeho existencii by bolo možné v akomkoľvek prípade vôbec predložiť (okrem prípadu, ak by sa samotný žalovaný k existencii úmyslu priznal). Žalobca ďalej pripomenul, že zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vo všeobecnosti nie je viazané na zavinenie zo strany obohacovaného subjektu. S prihliadnutím na rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, v rámci ktorej sa v mnohých prípadoch vyslovili závery o neplatnosti úverovej zmluvy, či bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru vyplývajúcej zo zmluvy a napriek kontinuálnej praxi žalovaného, ktorý naďalej poskytoval úvery z formulárových zmlúv, len ťažko možno uvažovať o tom, že žalovaný nemal úmysel sa obohacovať na úkor spotrebiteľov. Keďže právnická osoba nemôže mať úmysel ako psychický stav, poukázal na výkladové pravidlo podľa zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb, a to na tzv. identifikačnú teóriu, podľa ktorej z dôvodu, že právnická osoba nemá prirodzenú vnútornú schopnosť konať, konajú za ňu priamo alebo nepriamo určité fyzické osoby. Právnická osoba sa stotožňuje s konaním a myslením týchto osôb, ktoré sa nazývajú orgány právnickej osoby. Žalovaný ako podnikateľský subjekt koná na vlastnú zodpovednosť a jeho orgány sú povinné konať s odbornou starostlivosťou. Žalobca je toho názoru, že u žalovaného je možné predpokladať, že tento má dostatočný personálny aparát na to, aby bol schopný absolútne bez problémov posúdiť právnu úpravu zákona o spotrebiteľských úveroch a pripraviť zmluvu tak, aby táto mala náležitosti podľa zákona. Ďalej zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval počas celého konania, a to na obchádzanie zákona žalobcom, kde ako príklad uvádza Doplnkovú zmluvu. Žalobca je toho názoru, že v danej veci išlo o priamy úmysel žalobcu, pričom nepriamy úmysel žalobcu možno považovať za jednoznačný. Poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, a to napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 7Co/84/2011 a rozhodnutie v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/138/2016, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. 11. 2012, sp. zn. 12C/70/2012, rozhodnutie Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 15.04.2014, sp. zn. 5C/78/2013, rozhodnutie Okresného súdu v Trnave zo dňa 27.10.2015, sp. zn. 8C/5/2012. Žalobca ďalej nesúhlasí s rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania. Uviedol, že sa pokúsil vec riešiť so žalovaným mimosúdnou dohodou. Poukázal na svoje postavenie spotrebiteľa v spore ako slabšej strany. Uviedol, že za určitých okolností je možné prihliadnuť aj na iné okolnosti, ako len na pomer úspechu vo veci, a to najmä v prípade, ak jedna zo strán svojím konaním spôsobí, že druhá strana podá návrh na začatie konania. Taktiež uviedol znenie ustanovenia § 256 ods. 2 CSP a § 257 CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na nové konanie, alebo rozsudok zmenil tak, že žalobnému návrhu vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná náhradu trov konania (prvoinštančného a aj odvolacieho), ktoré si žalobca uplatňuje.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v obsahu svojich tvrdení koncipuje rozsiahle vyjadrenia, zaoberajúce sa výkladom zákona č. 91/2016 Z. z., zodpovednosti a vedomosti jeho vedúcich orgánov, na žiadnom mieste však neuvádza jediný skutočne relevantný dôvod podaného odvolania; svoje argumenty stavia na rovnakých nepreukázateľných

skutočnostiach, ktoré majú za cieľ vyhnúť sa špecifikácii skutkových okolností, z ktorých mal vychádzať údajný úmysel žalovaného. Podľa názoru žalovaného nemožno založiť samotné konštatovanie o úmysle iba na predpoklade schopnosti a vedomosti veriteľa poznať a ovládať zákony, ale aj na takej vecnej okolnosti, ktorá preukazuje spojenie s prejedávaným prípadom. Túto podmienku si žalobca v celom rozsahu nespĺnil, a preto žalovaný zastáva názor, že pre podanie odvolania nejestvoval žiadny právny dôvod. Taktiež poukázal na skutočnosť, že činnosť žalovaného bola opakovane predmetom kontroly zo strany príslušného orgánu dohľadu. Uviedol, že plynutie premĺčacej doby v 10-ročnej lehote z pohľadu úmyslu musí byť predmetom náležitého a riadneho dokazovania, a nie svojvoľného názoru jedného z účastníkov konania, pričom poukázal, okrem iného, aj na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14Co/530/2015, 14Co/637/2015, 16Co/746/2015, podľa ktorých pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného by bolo nutné v každom konkrétnom prípade s poukazaním na okolnosti uzatvorenej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohacuje. Vzhľadom na uvedené žalovaný tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia, a preto navrhuje, aby odvolací súd napádaný rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému plnenia v sume 150 Eur s príslušenstvom, ktorú žalobu súd prvej inštancie zamietol. Dospel k záveru, že námietka premĺčania, vznesená žalovaným, je dôvodná a právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premĺčané. Pokiaľ objektívna premĺčacia doba začala plynúť dňa 21.10.2013, ktorým dňom žalovaný oznamuje žalobcovi vysporiadanie všetkých záväzkov v dôsledku zaplatenia a táto uplynula dňa 21.10.2016, je žaloba zo dňa 30.03.2017 podaná po uplynutí 3-ročnej objektívnej premĺčacej doby.

6. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok. Určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd sa v danom prípade v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Po dôkladnom preskúmaní všetkých relevantných odvolacích námietok dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, ktorý posúdil v súlade s hmotným právom. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu. Námietky žalobcu, uvedené v podanom odvolaní, sú totožné s námietkami uplatnenými pred súdom prvej inštancie a s týmito sa súd prvej inštancie dostatočne vypořiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli žalobcom preukázané, ale ani tvrdené také skutočnosti, ktoré mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

7. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premĺči za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

8. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premĺči za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

9. V posudzovanej veci žalobca uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa uplatnenému právu bránil námietkou premĺčania. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon stanovuje subjektívnu a objektívnu premĺčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k uplatneniu námietky premĺčania, premĺčané právo nemožno oprávnenému priznať. Pre počiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premĺčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu

bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre začiatok plynutia 3-ročnej, resp. 10-ročnej objektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo.

10. Pokiaľ ide o premlčanie, odvolací súd nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu ohľadne plynutia objektívnej premlčacej doby. Nestotožňuje sa s názorom žalobcu, že na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia, v dôsledku čoho by sa inak 3-ročná objektívna premlčacia doba predĺžila na 10 rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Napriek názorom, vysloveným vo viacerých rozhodnutiach okresných a krajských súdov, odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v postupe žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere nemožno vidieť úmyselné bezdôvodné obohatenie, ktorá okolnosť by mala vplyv na dĺžku objektívnej premlčacej doby. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno uvažovať o tom, že by žalovaný úmyselne uzatváral neplatné zmluvy, resp. zmluvy bezúročné a bez poplatkov a úmyselne prijímal plnenia bez právneho dôvodu. Takýto záver navyše z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nevyplýva.

11. V 10-ročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bolo bezdôvodné obohatenie získané úmyselne. Úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí teda, keď povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na 10-ročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, nakoľko zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Občiansky zákonník napriek tomu, že vymedzuje vo svojich ustanoveniach úmyselné bezdôvodné obohatenie, podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia, obsiahnutej v trestnom práve. Zavinenie podľa § 15 Trestného zákona je vybudované na dvoch zložkách - vedomostnej a vôľovej. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chce (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozumený.

12. Odvolací súd má za to, že na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, respektíve jeho vedomosť o tom, že viaceré jeho nároky, uplatnené voči spotrebiteľom, boli v dôsledku súdnej kontroly spotrebiteľských zmlúv súdom vyhlásené za neplatné, prípadne úvery poskytnuté spotrebiteľom považované za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať, by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný, ako úverový veriteľ, v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzavretia zmluvy dňa 25.04.2013, ani v čase prijatia platieb od žalobcu, nemohol vedieť, ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien, prijatých za účelom úpravy práv a povinností v spotrebiteľských zmluvách v záujme ochrany práv spotrebiteľov pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, súdy budú eventuálne posudzovať obdobné zmluvy o úvere, ako uzavrel žalobca so žalovaným ako zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na početné zmeny a novely zákonných ustanovení upravujúcich spotrebiteľské zmluvy tak v Občianskom zákonníku, ako aj v osobitných právnych normách upravujúcich spotrebiteľské právo (zákon č. 129/2010 Z. z., zákon č. 250/2007 Z. z.) v jednotlivých obdobiach účinnosti a platnosti, v dôsledku ktorých je taktiež značne obtiažne jednoznačne a nespochybniteľne preukázať úmysel žalovaného ako veriteľa už v čase uzatvárania zmlúv o spotrebiteľských úveroch uzatvárať tieto zmluvy s úmyslom bezdôvodne sa obohacovať.

13. Súd prvej inštancie správne posúdil plný úspech žalovaného v konaní, preto žalovanému v súlade s § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania. Nakoľko v konaní neboli preukázané

výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie výnimočne náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).